

Μπροστά στον αχάριστο άνθρωπό μας (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

[/ Πεμπτούσία](#)

Το παράπονο του Χριστού, όπως ακούμε στις ψαλμωδίες της Μ. Εβδομάδας για την αχαριστία του «εκλεκτού λαού του», που λέει: «λαέ μου τι σου έδωσα και τι μου ανταπέδωσες;», φαίνεται πως είναι το παράπονο όσων αγάπησαν με πάθος, δοθήκαν, θυσιαστήκαν. Είτε είναι γονείς, είτε πνευματικοί, είτε, ακόμα, κι όσοι είναι συνεπείς με ό,τι κάμνουν για χάρη των άλλων.

Η αχαριστία φαίνεται πως είναι η έκφραση μιας εγωκεντρικής συμπεριφοράς, που πηγάζει από μια συγχυσμένη και αρρωστημένη προσωπικότητα. Γιατί δεν είναι στην ανθρώπινη φύση να πληγώνουμε τους ευεργέτες μας, με επιθετικότητα, συκοφαντία ή αδιαφορία. Απεναντίας, η ευχαριστία, που εκφράζεται με πολλούς τρόπους, δείχνει την ισορροπημένη προσωπικότητα που ξέρει να συνειδητοποιεί την ευεργεσία που της έγινε και είναι έτοιμη να την ανταποδώσει.

Προκαλεί δύναμη και κουράγιο να ξέρεις ότι τον πόνο της αχαριστίας τον πέρασε κι ο Χριστός. Ενισχύεσαι, για να μην αποκάμεις, με το να ανακαλύπτεις ότι τον πέρασαν και τον περνούν όλοι οι πνευματικοί πατέρες λίγο-πολύ.

Όμως, πέρα από τον πόνο, είναι σημαντικό να σταθούμε μπροστά στον αχάριστο άνθρωπο με κατανόηση για την πνευματική του ασθένεια και αγάπη που «καλύπτει πλήθος αμαρτιών». Στα δύο αυτά σημεία – κατανόηση και αγάπη- η επισήμανση που περιέχεται στο βιβλίο «Όρια ζωής», νομίζω πως είναι βοηθητική για την αποφυγή άτσαλων και αδιάκριτων ενεργειών. Σημειώνει λοιπόν: «Οφείλουμε ν' αγαπάμε τους άλλους, όχι όμως και να τους υποκαθιστούμε. Δεν είναι δικό μας χρέος να αισθανόμαστε εμείς τα αισθήματα που οφείλει να νιώσει ο άλλος. Δεν μπορούμε ν' αναλάβουμε εμείς την υποχρέωση του να σκεφθεί. Δεν μπορούμε να ενεργούμε εμείς στη θέση του. Και σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπεται να υποστούμε εμείς, αντί γι' αυτόν, τις απογοητεύσεις που θα του χρειαστούν για ν' αναγκαστεί να οριοθετήσει τη ζωή του. Με άλλα λόγια δεν μπορούμε να ωριμάσουμε εμείς για κάποιον άλλο. Αυτό είναι κάτι που ο καθένας μόνο για τον εαυτό του μπορεί να το κάνει».

Βέβαια, για να τον κατανοήσουμε και να τον αγαπήσουμε τον αχάριστο άνθρωπό μας, χρειάζεται να τον συγχωρέσουμε. Μια συγχώρεση που προέρχεται από τη συνειδητοποίηση των αρνητικών για μας, αν δεν συγχωρέσουμε ουσιαστικά. Σημειώνεται, πάλι, στο βιβλίο “Όρια ζωής”: «Το να μη συγχωρεί κάποιος σημαίνει

ότι έχει προβληματικά όρια. Οι άνθρωποι που δεν συγχωρούν, αφήνονται, με τη στάση τους αυτή, στον έλεγχο των άλλων, μην μπορώντας ν' απαλλαγούν από τα μικρά αισθήματα που τους προκαλεί όλη αυτή η κατάσταση. Ελευθερώνοντας αυτούς που σας πλήγωσαν, από το χρέος τους απέναντι σας, παύετε να περιμένετε οτιδήποτε απ' αυτούς. Έτσι αυτόματα ελευθερωνόσαστε κι εσείς. Η συγγνώμη μάς οδηγεί σε οικοδομητικές ενέργειες και μας ελευθερώνει από τον παθητικό εγκλωβισμό μας στις απραγματοποίητες επιθυμίες του παρελθόντος».

Ασφαλώς όλη αυτή η διαδικασία της κατανόησης, της συγχώρεσης και της αγάπης προς τον άνθρωπο που μας πρόσφερε «χολή και σταυρό», ενεργώντας με αχαριστία απέναντί μας, απαιτεί δύναμη που μόνο η Εσταυρωμένη Αγάπη μπορεί να μας χαρίσει τέλεια και ολοκληρωμένα κι άρα ελεύθερα, χαρούμενα, σωτήρια.